

Sygn. akt VIII U 339/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Teresa Kalinka
Protokolant	Ewa Grychtoł

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2021 r. w Gliwicach

sprawy L. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania L. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 12 lutego 2021 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) sędzia Teresa Kalinka

Sygn. akt: VIII U 339/21

UZASADNIENIE

Decyzją z 12 lutego 2021r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., ponownie ustalił ubezpieczonej L. N. wysokość emerytury na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona domagała się jej uchylenia i dokonania ponownego ustalenia wysokości emerytury. W toku procesu, na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2021r., jej pełnomocnik sprecyzował, iż w jego ocenie organ rentowy w swoich wyliczeniach błędnie przyjął dla odwołującej średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 237,78 miesiąca, podczas gdy w jego ocenie, prawidłowo wartość ta winna wynosić 243,5 miesiąca.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko. W uzasadnieniu organ rentowy przedstawił szczegółowo dotychczasowy sposób ustalania emerytury ubezpieczonej z powszechnego wieku emerytalnego, łącznie z uwzględnieniem nowelizacji pozwalającej na nieodliczenie sumy pobranych dotychczas emerytur. Na koniec ZUS podkreślił, że prawidłowo ustalona emerytura z powszechnego wieku

emerytalnego, ustalona na 1 marca 2020r., jest niższa od emerytury wcześniejszej, w wartości ustalonej na tą samą datę. W tym zakresie organ rentowy również przedstawił szczegółowe wyliczenia.

Sąd Okręgowy w Gliwicach ustalił:

Ubezpieczona L. N., urodzona (...), decyzją z 5 sierpnia 2008r., od osiągnięcia wieku emerytalnego 55 lat, tj. od (...), miała przyznane prawo do emerytury, na podstawie art. 46 w związku z art. 29 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst Dz.U. z roku 2021, poz. 291, ze zm.) – zwanej dalej ustawą emerytalną.

Wysokość emerytury została obliczona na podstawie art. 53 ust. 1 ustawy emerytalnej. W szczególności ZUS uwzględnił 29 lat i 5 miesięcy okresów składkowych oraz 5 lat i 3 miesiące okresów nieskładkowych. Podstawa wymiaru świadczenia została ustalona w oparciu o zarobki z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. z okresu od stycznia 1995r. do grudnia 2004r. wyliczony wwpw wyniósł 143,28%. Ustalona w oparciu o te wyliczenia emerytura odwołującej wyniosła 1.912,74 zł.

Emerytura odwołującej ulegała kolejnym przeliczeniom w związku z doliczeniem kolejnych okresów zatrudnienia i kolejnych waloryzacji. Ostatecznie wysokość emerytury wcześniejszej w lipcu 2015r. wynosiła 2.449,63 zł.

W dniu 10 lipca 2015r. ubezpieczona zgłosiła wniosek o przyznanie prawa do emerytury w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego 60 lat i 2 miesięcy (art. 24, ust. 1a, pkt 3 ustawy emerytalnej).

Decyzją z 30 lipca 2015r., organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od 1 lipca 2013r., tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku emerytalnego.

Wysokość emerytury została obliczona na podstawie art. 25, ust. 1b i art. 26 ustawy emerytalnej. W szczególności organ rentowy przyjął kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji, w łącznej wysokości 130.600,10 zł oraz kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego, w łącznej wysokości 427.608,15 zł, pomniejszone o sumę pobranych emerytur, w łącznej wysokości 175.490,58 zł. Z kolei uzyskaną w ten sposób wartość podzielił przez średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 237,70 m-cy. Uzyskana w wyniku tych wyliczeń, wysokość emerytury wyniosła 1.610,09 zł.

Organ rentowy zawiesił emeryturę z powszechnego wieku emerytalnego, bowiem świadczenie emerytalne dotychczas wypłacane było wyższe.

Następnie w związku z wejściem w życie ustawy z 19 czerwca 2020r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, organ rentowy, decyzją z 12 stycznia 2021r., z urzędu ponownie ustalił wysokość emerytury z powszechnego wieku emerytalnego, od momentu jej przyznania, tj. od 1 lipca 2015r. W szczególności organ rentowy przyjął kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji, w łącznej wysokości 130.600,10 zł oraz kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego, w łącznej wysokości 427.608,15 zł. Z kolei uzyskaną w ten sposób wartość podzielił przez średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 237,70 m-cy. Uzyskana w wyniku tych wyliczeń, wysokość emerytury wyniosła 2.348,37 zł.

Następnie zaś zaskarżoną decyzją z 12 lutego 2021r. ZUS uchylił powyższą decyzję oraz przeliczył wysokość emerytury na dzień 1 lipca 2015r., przyjmując kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji, w łącznej wysokości 130.600,10 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego, w łącznej wysokości 427.608,15 zł. Z kolei uzyskaną w ten sposób wartość podzielił przez średnie dalsze trwanie życia w wymiarze 237,70 m-cy. Uzyskana w wyniku tych wyliczeń, wysokość emerytury wyniosła 2.348,37 zł.

Organ rentowy ponownie zawiesił przeliczoną emeryturę, bowiem świadczenie emerytalne dotychczas wypłacane było wyższe.

Strony nie składały wniosków dowodowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego. Zgromadzony materiał dowodowy, Sąd uznał za kompletny, wiarygodny i mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd dokonując ustaleń faktycznych, w głównej mierze, oparł się na dowodach z dokumentów, zgromadzonych w aktach organu rentowego, bowiem nie były one kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 26 emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

Natomiast zgodnie z art. 25, ust. 1 podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, z waloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

W myśl art. 173, ust. 2 i 3 kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat. Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy.

Z kolei jak stanowi art. 174, ust. 3 podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999r.

Zgodnie z art. 15, ust. 1 podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

W myśl art. 53, ust. 1 emerytura wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych.

Jako, że bezsporną była obliczona na podstawie art. 53, wysokość emerytury wcześniejszej, przedmiot sporu stanowi wyłącznie emerytura z powszechnego wieku emerytalnego, obliczona w sposób określony w art. 25 i 26 ustawy emerytalnej. Ubezpieczona bowiem utrzymuje, że jej emerytura obliczona z zastosowaniem tych zasad jest ustalona nieprawidłowo bowiem do wyliczeń, ZUS winien uwzględnić dalsze trwanie życia w wymiarze 243,50 miesięcy. W konsekwencji zaś obliczona w ten sposób emerytura winna być wyższa od emerytury wcześniejszej obliczonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej.

Z takim stanowiskiem odwołującej nie sposób się zgodzić. Należy bowiem podkreślić, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w pełni pozwala na uznanie, że emerytura odwołującej została w zaskarżonej decyzji, wyliczona prawidłowo

z zastosowaniem reguł określonych w cytowanym powyżej art. 26 ustawy emerytalnej. Odwołująca kwestionowała przyjęte przez ZUS średnie dalsze trwanie życia.

Zgodnie z komunikatem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z 26 marca 2015r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn (M.P.

z 2015r., poz. 296), dla osoby w wieku 62 lata, średnie dalsze trwanie życia wynosi 243,5 miesięcy.

Z kolei zgodnie z komunikatem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego

z 26 marca 2013r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn (M.P. z 2013r., poz. 193), dla osoby w wieku 62 lata, średnie dalsze trwanie życia wynosi 237,7 miesięcy.

W myśl natomiast art. 26, ust. 6 ustawy emerytalnej jeżeli jest to korzystniejsze dla ubezpieczonego, do ustalenia wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 stosuje się tablice trwania życia obowiązujące w dniu, w którym ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn.

Kierując się tym przepisem, organ rentowy, działając na korzyść odwołującej, przyjął wartość dalszego średniego trwania życia, wykazany w tablicy obowiązującej

w dniu, w którym ubezpieczona osiągnęła wiek emerytalny wynoszący 60 lat. W tym miejscu Sąd zwraca uwagę, że na wyraźny wniosek ubezpieczonej, organ rentowy mógłby w swoich wyliczeniach przyjąć, zgodnie z takim wnioskiem odwołującej, średnie dalsze trwanie życia w wysokości 243,5 miesięcy, zgodnie z tabelą obowiązującą w dacie uzyskania przez nią wieku uprawniającego ją do emerytury, z powszechnego wieku emerytalnego. Należy jednak pamiętać, że przyjęcie tej wartości, jak tego domaga się pełnomocnik odwołującej, byłoby dla niej mniej korzystne, bowiem sumę zwaloryzowanego kapitału początkowego i zwaloryzowanych składek, należałoby podzielić przez większą ilość miesięcy dalszego trwania życia, niż przyjętą przez ZUS w zaskarżonej decyzji.

Ubezpieczona ograniczyła się wyłącznie do kwestionowania wyliczeń organu rentowego. równocześnie nie przedstawiła innego sposobu wyliczenia, ani też nie przejawiała w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej. Nie sprostała zatem ciężącemu na niej obowiązkowi wykazania faktów z których wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c., w zw. z art. 232 k.p.c.

Z kolei organ rentowy przedstawił szczegółowe wyliczenia ustalonych przez siebie wartości obu emerytur odwołującej. Wyliczenia te były czytelne i jednoznaczne oraz znajdowały oparcie w dokumentacji znajdującej się w aktach emerytalnych odwołującej. W konsekwencji, Sąd nie znalazł podstaw do ich zakwestionowania, tym bardziej, że odwołująca nie była w stanie merytorycznie, w oparciu o konkretne dowody, podważyć prawidłowości tych wyliczeń.

Reasumując, w oparciu o powyższe rozważania, należało uznać, że zaskarżona decyzja organu rentowego odpowiadała prawu i odwołanie należało oddalić.

W konsekwencji Sąd, na mocy 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

(-) Sędzia Teresa Kalinka